Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 30. grudnia 1908. **Część XXVII.**

Nr. 139.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 21. listopada 1908 L. 20.145/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 19. marca 1908 Dz. u. k. Nr. 53, o regulacyi potoku Błożewki z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 24. października 1908, L. 35.511.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 19. marca 1908 Dz. u. kraj. Nr. 53, o regulacyi potoku Błożewki z dopływami.

§ 1.

Regulacya potoku Błożewki od Błożwi górnej do ujścia Strwiąża z dopływami w powiatach Rudeckim, Samborskim i Starosamborskim jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38 i ma być przeprowadzoną w myśl § 6 ustawy z dnia 19. marca 1908 Dz. u. kraj. Nr. 53, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma zatwierdzony reskryptem Ministerstwa rolnictwa z 23. lutego 1908 L. 30.714 ex 1907 projekt Wydziału krajowego z roku 1906, który preliminuje koszta robót na 1,122.000 koron, ze zmianami proponowanemi w protokole Komisyi reambulacyjnej z dnia 17. i 18. maja 1907.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1. regulacyę potoku Błożewki od Błożwi górnej do ujścia do Strwiąża na długości 35·05 km.;

2. regulacyę dopływów Błożewki:

a) potoku Błotna woda na długości 6·65 km.;

b) dopływu od Chlewisk na długości 10·3 km.;

c) potoku Koniówka na długości 1·533 km.;

d) dopływu z Bud na długości 2·93 km.;

3. 5 rowów osuszających łącznej długości 15·45 km;

4. budowę objektów:

a) 9 mostów żelazno-betonowych i 3 mostów betonowych sklepionych;

b) 33 przepustów z rur betonowych;

c) 4 stopnie betonowe 1 m. wysokie i 27 stopni betonowych 0·5 m. wysokich;

d) 14 szluz z betonu i żelaza do nawodnienia;

5. roboty nieprzewidziane w projekcie, a zalecone przez komisyę reambulacyjną:

a) przedłużenie rowu Nr. 4 o 1·2 km.;

b) budowę szluzy wpustowej na górnym końcu rowu Nr. 4;

c) budowę rowu dodatkowego w km. 3·0 Błożewki na długości około 2 km.;

6. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat jedenaście i trwać ma od wiosny r. 1909 do jesieni r. 1919.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na potoku Błożewce i dopływach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 19. marca 1908 Dz. u. kraj. Nr. 53.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 19. marca 1908 Dz. u. kr. Nr. 53, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 448.800 koron w jedenastu równych ratach rocznych po 40.800 koron od roku 1909 do r. 1919;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 448.800 koron w jedenastu równych ratach rocznych po 40.800 koron od r. 1909 do r. 1919 z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 224.400 koron w jedenastu równych ratach rocznych po 20.400 koron od r. 1909 do r. 1919. W razie opóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego mają być lokowane na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybuującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego Biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta,

przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierowni ctwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K;
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K;
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza polem roboczem otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety. Za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 h za 1 km., przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 koron dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierownika budowy, jego płaca w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęte w kosztorysie od metra bieżącego, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnianiem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15-go każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie Kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające, oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości, lub też jego prawnym lub sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. ust. kraj. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;

3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

4. odbiór materyałów budowlanych;

5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;

6. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi Państwa, jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego, są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa jak i Wydziału spółki.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z Kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30 marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta, zatwierdzone przez c. k. Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego Oddziału ra-

chunkowego, z końcem każdego roku a najdalej do 1. marca następnego roku, udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także wydziałowi spółki oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 140.

Zmiana

§§ 1 i 2 ordynacyi wyborczej dla Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie, zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa handlu z 13. listopada 1908 L. 34.531.

§§ 1 i 2 ordynacyi wyborczej dla Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie zatwierdzonej reskryptem c. k. Ministerstwa handlu z dnia 6. grudnia 1901 L. 4778/H. M. Dz. u. kr. Nr. 17 ex 1902, oraz reskryptem z 29. listopada 1905 L. 66.818 Dz. u. kr. Nr. 135, ma odtąd brzmieć jak następuje:

Izba handlowa i przemysłowa we Lwowie składa się z 48 członków rzeczywistych, podzielonych na dwie sekcye, mianowicie:

I. Sekcyę handlową;

II. Sekcyę przemysłową, do której należą także sprawy górnicze.

Sekcya I. składa się z 24 członków,

Sekcya II. składa się z 24 członków.

Z członków Izby zamieszkałych być musi w siedzibie Izby: I. ze sekcyi handlowej 15, mianowicie z wybranych w pierwszym okręgu wyborczym 9 członków, z wybranych w dziewiątym okręgu wyborczym 6 członków; II. ze sekcyi przemysłowej 10, mianowicie z wybranych w pierwszym okręgu wyborczym 5 członków, a z wybranych w całym okręgu Izby 5 członków, 2 z pierwszej 3 z drugiej kategoryi wyborczej.

§ 2.

Sekcya handlowa obejmuje cały handel towarowy, z wyjątkiem handlu obnośnego, sprzedaży tytoniu, cygar, stempli i znaczków pocztowych oraz prochu strzelniczego,

zarobkowości pomocnicze handlu (jakoto: interesy komisowe i spedycyjne, ajentów handlowych, meklerów, domy składowe, zakłady ważenia i mierzenia),

przedsiębiorstwa bankowe, kredytowe i asekuracyjne wraz z kasami oszczędności,

przedsiębiorstwa przewozowe wraz z kolejami państwowemi, wreszcie przemysł gospodni i szynkarski.

Sekcyę handlową wybierają trzy kategorye wyborcze (ciała wyborcze) w dziewięciu okręgach wyborczych.

Kategorye te składają się:

a) z tych handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 600 koron rocznie podatku zarobkowego;

b) z tych handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 24 koron rocznie podatku zarobkowego i nie należą do kategoryi a);

c) z reszty handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 6 koron rocznie podatku zarobkowego.

W każdym razie do uzasadnienia prawa wyboru w tej kategoryi wyborczej (w ciele wyborczem c) sekcyi handlowej wystarczy, jeżeli wyborca tytułem rocznego podatku zarobkowego opłaca w odnośnej gminie od przedsiębiorstwa handlowego taką kwotę, która się równa najniższemu opodatkowaniu, uprawniającemu do wyboru na Sejm krajowy (§ 7 ustęp 3 ustawy o Izbach handlowych, względnie ustawy z 30. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 103).

Pierwsza kategorya wyborcza (ciało wyborcze a) wybiera 4,

druga kategorya wyborcza (ciało wyborcze b) 16, a

trzecia kategorya wyborcza (ciało wyborcze c) 4 członków rzeczywistych sekcyi.

II. Sekcya przemysłowa obejmuje produkcyę przetwarzającą, jakoteż inne nie zaliczone do sekcyi handlowej zarobkowości, następnie apteki, wreszcie górnictwo.

Sekcyę przemysłową wybierają trzy kategorye wyborcze (ciała wyborcze) w dziewięciu okręgach wyborczych.

Kategorye te składają się:

a) z tych przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego opłacają najmniej 600 koron rocznie podatku zarobkowego;

b) z tych przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa opłacają najmniej 160 koron rocznie podatku zarobkowego i nie należą do kategoryi a);

c) z reszty przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego opłacają najmniej 6 koron rocznie podatku zarobkowego.

W każdym razie do uzasadnienia prawa wyboru w tej kategoryi wyborczej (w ciele wyborczem c) sekcyi przemysłowej wystarczy, jeżeli opłaca w odnośnej gminie od przedsiębiorstwa handlowego wyborca tytułem rocznego podatku zarobkowego taką kwotę, która się równa najniższemu opodatkowaniu, uprawniającemu do wyboru na Sejm krajowy (§ 7 ustęp 3 ustawy o Izbach handlowych, względnie ustawy z 30. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 103).

Przedsiębiorstwa górnicze wybierają stosownie do opłacanego podatku zarobkowego w kategoryach wyborczych (ciałach wyborczych) sekcyi przemysłowej a), b) i c).

Pierwsza kategorya wyborcza (ciało wyborcze a) wybiera 5,

druga kategorya wyborcza (ciało wyborcze b) 7, a

trzecia kategorya wyborcza (ciało wyborcze c) 12 członków rzeczywistych sekcyi.

Przez kwoty podatku zarobkowego, o których jest mowa w niniejszym paragrafie, rozumieć należy przypisane do poboru kwoty państwowego powszechnego podatku zarobkowego lub państwowego podatku zarobkowego przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków (Rozdz. I. i II. ust. z 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220).

Obwód Izby Lwowskiej dzieli się na następujące 9 okręgów wyborczych:

1. Stołeczne miasto Lwów, jako też okręgi polityczne Lwów i Gródek;
2. okręgi polityczne Przemyśl, Jarosław, Mościska, Jaworów;
3. okręgi polityczne Stanisławów, Bohorodczany, Nadwórna, Tłumacz, Buczacz;
4. okręgi polityczne Stryj, Dolina, Kałusz, Żydaczów;
5. okręgi polityczne Sanok, Lisko, Dobromil, Brzozów, Krosno;
6. okręgi polityczne Sambor, Stary Sambor, Turka, Drohobycz, Rudki;
7. okręgi polityczne Żółkiew, Sokal, Rawa, Cieszanów;
8. okręgi polityczne Kołomyja, Peczeniżyn, Horodenka, Śniatyn, Kosów;
9. cały obwód Izby.

Do sekcyi handlowej wybiera pierwsza kategorya wyborcza w 9 okręgu wyborczym 4 członków, druga kategorya w 1 okręgu wyborczym 9 członków, a w dalszych okręgach wyborczych (2—8) po 1 członku, trzecia kategorya wyborcza w 9 okręgu wyborczym 4 członków.

Do sekcyi przemysłowej wybiera pierwsza kategorya wyborcza w 9 okręgu wyborczym 5 członków, druga kategorya wyborcza w 9 okręgu 7 członków, trzecia kategorya wyborcza w 1 okręgu wyborczym 5 członków, w dalszych 7 okręgach wyborczych (2—8) po 1 członku.

Nr. 141.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. listopada 1908 L. 108.399, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Przemyślu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiarze w Drozdowicach.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Przemyślu na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45/VII) do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiarze pod Drozdowicami w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 142.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. listopada 1908 L. 113.234, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Tarnobrzegu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 135), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Tarnobrzegu na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 46) do pobierania opłat mytniczych na drodze

powiatowej Tarnobrzeg-Majdan w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 143.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 10. listopada 1908, L. 112.508, w sprawie przedłużenia gminie miasta Brzeżan koncesyi do pobierania myta kopytkowego.

Na podstawie § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża gminie miasta Brzeżany na lat trzy koncesyę z dnia 25. lipca 1905 (Dz. u. kr. Nr. 95), do pobierania myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 144.

U s t a w a

z dnia 17. listopada 1908, o utworzeniu z przysiółka Jamne, należącego do związku gminy Nahorce małe, powiat Kamionka strumiłowa, samoistnej gminy administracyjnej pod nazwą Jamne.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Jamne, o ile tworzy zwarty kompleks gruntów, wyłącza się w tym zwartym kompleksie ze związku gminy Nahorce małe, powiat Kamionka strumiłowa, i tworzy się z niego samoistną gminę administracyjną pod nazwą Jamne.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. listopada 1908.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 145.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. listopada 1908 L. 118.159, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Lisznia-Podbuż.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu na lat pięć koncesyę z dnia 5. sierpnia 1903 (Dz. u. kr. Nr. 83/X), do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Lisznia-Podbuż, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 146.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. listopada 1908 L. 115.523, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Sambor-Czaple.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Samborze na lat pięć koncesyę z dnia 5. sierpnia 1903 (Dz. u. kr. Nr. 83/VI.) do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strwiążu przy drodze gminnej I. klasy Sambor-Czaple, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 147.

Ustawa

z dnia 26. listopada 1908, w przedmiocie zezwolenia gminie Tarnobrzeg na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§ 1.

Gminie Tarnobrzeg zezwala się na przeciąg lat pięciu na pobór opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego po 2 (dwie) K rocznie.

§ 2.

Postanowienia wykonawcze, oraz wskazanie wypadków, w których dozwolone będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie wolne są od opłaty psy trzymane na uwięzi, oraz psy utrzymywane dla celów wojskowych.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. listopada 1908.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 148.

Ustawa

z dnia 26. listopada 1908, w przedmiocie zezwolenia gminie Rymanów, w powiecie Sanockim, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§ 1.

Gminie Rymanów zezwala się na pobór opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego, po 3 K rocznie na przeciąg lat dziesięciu.

§ 2.

Od opłaty wolne są psy przeznaczone do strzeżenia domów, a trzymane w dzień na uwięzi, tudzież psy przeznaczone do celów wojskowych.

Postanowienie wykonawcze do niniejszej ustawy określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. listopada 1908.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 149.

U s t a w a

z dnia 26. listopada 1908, w przedmiocie zezwolenia gminie Posada sanocka, powiatu Sanockiego, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Gminie Posada sanocka zezwala się na pobór na przeciąg lat pięciu opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego po 2 K rocznie.

§ 2.

Postanowienie wykonawcze, oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie uwolnione są od opłaty psy trzymane na uwięzi, oraz psy utrzymywane do celów wojskowych.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. listopada 1908.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 150.

Ustawa

z dnia 24. listopada 1908, o zaliczeniu gminy Kopyczyńce do miejscowości podlegających ustawie gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminę Kopyczyńce, powiatu Husiatyńskiego, zalicza się do miejscowości, podlegających ustawie gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 24. listopada 1908.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 151.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. listopada 1908, L. 120.399/08, w sprawie zezwolenia gminie Horodenka na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na podstawie § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Horodenka na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat pięciu, począwszy od r. 1909 do końca roku 1913.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 152.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. listopada 1908 L. 109.254, w sprawie zezwolenia gminie Biecz na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. ust. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Biecz na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat pięć, począwszy od r. 1909 do końca roku 1913.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Władysław Jahl w. r.

Nr. 153.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. listopada 1908 L. 118.456, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Sanoku.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 74, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księ-

stwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Sanoku dla dorosłych na 1 K 48 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 74 h dziennie, począwszy od 1 listopada 1908 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.